

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. София, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен И.

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинчева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
в присъствието на прокурора Е. М. Р.
като разгледа докладваното от Виолета Магдалинчева Наказателно дело за възобновяване № 20221000601374 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК.

Образувано е по искане на адвокат К. К. – упълномощен защитник на осъдения Б. С., за възобновяване на производството по н.о.х.д. №2979/2018 г. на СРС, НО, 114 състав и потвърждаващото го решение по в.н.о.х.д. №144/2022 г. на СГС, 15 въззивен състав.

В искането се твърди, че съдебните актове са необосновани, издадени в нарушение на материалния закон и при допускане на съществено нарушение на процесуалните правила.

Отбелязва се, че липсват доказателства на 15.08.2017 г. осъденият да е присъствал на процесното място и да е извършил съставомерните според обвинението действия. Коментира се негодността на протокола за разпознаване, както и достоверността на показанията на свидетелите на обвинението, които са в служебна, роднинска или приятелска зависимост едни от други. Коментира се липсата на мотив осъденият да извърши съставомерната деятелност, тъй като към процесната дата приятелката му, която обвинението твърди да е в основата на конфликта, вече е била подала молба за напускане на дружеството, в което е работил пострадалият Н. Ш..

В искането се твърди, че първият съд е допуснал процесуални нарушения от съществен характер, като при прочитане на показания от досъдебното производство не е разяснил на осъдения разпоредбата на член 281, ал. 7 от НПК, не е искал становището му за приемане на СППЕ и за

прочитане показанията на свидетелите Т. и И. /разпитани след като веднъж са били заличени/, не му е дал възможност да даде обяснения в съдебното заседание на 9.12.2020 г. и го е лишил от възможността като самостоятелна страна в процеса да прави доказателствени искания. Като съществено процесуално нарушение защитата оценява и неспазването на реда за задаване на въпроси, установен в чл. 280, ал. 2 от НПК. Конкретизира този си довод с твърдението, че в съдебно заседание на 11.06.2019 г. на поискания за разпит от защитата И. С. най-напред са задавани въпроси от държавното и частно обвинение.

Претендира се от защитата да е допуснато нарушение и при оценка на доказателствата, тъй като без основание е даден приоритет на обвинителните такива, като са игнорирани обясненията на осъдения и подкрепящите ги по съдържание и насоченост показания на неговата приятелка П. Б.. Отделно от това не са отчетени противоречията в показанията на първата група свидетели, степента на обвързаност помежду им и с пострадалия, както и казаното от поемните лица в съдебната фаза на производството. Твърди се, че съдебният акт на първата инстанция е безмотивен, тъй като правната му страна съдържа „две общи изречения“ относно обективната и субективна страна на деянието по член 144, ал. 3 от НК.

Като нарушение на материалния закон защитата изтъква осъждането на невинен човек, както и неправилната преценка на съдилищата, че посочените като съставомерни действия и репликата „Внимавай, поръчан си“ биха могли да запълнят обективните признаци от състава на закана с убийство.

Поискано е производството да бъде възобновено, порочните съдебни актове отменени, а осъденият Б. С. – оправдан. Алтернативно е поискано делото да бъде върнато за разглеждането му от друг състав на съда.

В съдебно заседание пред въззивния съд, защитникът на осъдения – адвокат К. К., поддържа искането за възобновяване на посочените в него основания.

Осъденият Б. С. моли актовете на инстанциите по същество да бъдат възобновени и той да бъде оправдан. Отрича да е извършил както закана с убийство по отношение на пострадалия, така и закана от друг вид. Отрича на сочените от обвинението дата, час и място да е имал какъвто и да е физически или словесен контакт с пострадалия. Ако искането за оправдаването му не бъде уважено, осъденият претендира след възобновяване на производството делото да се върне за доразследване и събиране на нови доказателства.

Софийският апелативен съд, Наказателно отделение, бсъстав, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е **процесуално допустимо** на основанията по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, като в него се съдържат доводи в подкрепа на заявеното на

основание по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Същото е направено в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по същество, в контекста на очертаната в него аргументация, искането е **частично основателно**.

С присъда от 20.04.2021 г. по н.о.х.д. № 2979/2018 по описа на Софийски районен съд, НО, 114 с-в Б. С. С. е признат за виновен в това, че на 15.08.2017г., около 9:00 часа, в гр. София, ж. к. „Стрелбище“, бл. 93, приземен етаж, в офиса на „Фемели Груп“ ООД се закарал с убийство на Н. И. Ш., като насочил към него отвертка, казал му „Внимавай, поръчан си“ и хвърлил към него стол, като това закарване е възбудило основателен страх у пострадалия за осъществяване на закарването, поради което и на основание чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 и чл. 54 от НК е осъден на четири месеца лишаване от свобода, отложени с изпитателен срок от три години.

С присъдата на С. са възложени разносните по делото.

С Решение №407 от 16.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 144/2022 г. на СГС, НО, 15 съставприсъдата на първостепенния съд е била потвърдена изцяло.

В искането за възобновяване чрез упълномощения си защитник осъденият се основава на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК и се позовава на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК - нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила, като изтъква отделно от това и доводи за необоснованост на съдебните актове.

Преди да анализира поотделно всяко от посочените основания САС посочва няколко обстоятелства:

1. На първо място, възобновяването на наказателното дело е извънреден способ за контрол на влязлата в сила присъда или на друг акт, ползващ се със стабилитет и изпълняемост. Страните в това производство са различни от страните в редовното инстанционно производство. Участвалите в последното частен обвинител, граждански ищец или техен повереник нямат място в производството по възобновяване, в което участват страните по правоотношението на извънредната процедура, а те са осъденият, неговият защитник, ако има такъв или защитата е задължителна, и представителят на съответната апелативна или касационна прокуратура. По тази причина депозираното пред САС писмено становище на участвалия в първата инстанция повереник на частния обвинител адв. К. се преценява единствено в контекста на изразено и пред тази инстанция искане за осъждане на С. за обвинението, за което е предаден на съд. Останалите наведени в становището твърдения са по съществото на обвинението и не следва да бъдат предмет на обсъждане от апелативния съд.

2. Необосноваността не е сред касационните основания за отмяна на

присъдата, респективно не е основание и за възобновяване на наказателното дело в извънредната процедура по Глава тридесет и трета. Доводите в тази насока в искането за възобновяване следва да бъдат преценявани в контекста на твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, което съставлява възобновително основание по член 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

3. Доводите във връзка с нарушенията по член **348, ал. 1, т. 2 от НПК са несъстоятелни**. В искането за възобновяване твърденията в тази насока се свеждат до твърдения за:

- неправилна оценка на доказателствата относно това, че осъденият е присъствал на процесното място и е извършил съставомерните според обвинението действия;

- неправилно поставяне в основата на съдебните изводи на протокола за разпознаване на осъдения;

- нарушаване на правото на защита на осъдения поради допускане нарушение на член 281, ал. 7 от НПК и член 280, вр. с чл. 277, ал. 3 и ал. 4 от НПК; поради неизискване на лично становището на осъдения по повод приемане на СППЕ по делото; поради отказ да даде обяснения и поради изслушване на свидетели на поемните лица, които веднъж са били заличени в това процесуално качество;

- липса на мотиви от правна страна.

На първо място, апелативният съд не намира, че редовните съдебни инстанции неправилно са оценили доказателствата във връзка с местонахождението на осъдения на процесните дата и час. Част от доказателствата за това, че на 15.08.2017 г., около 09.00 часа, С. е бил във офиса на „Стоун Фемили Груп“ ООД и е извършил посочените в обвинителния акт действия са с първичен характер и изхождат от очевидец – пострадалия Н. Ш.. Показанията на последния са последователни и конкретни, включая и при съпоставката им с казаното от него на досъдебното производство. Показанията на пострадалия се потвърждават и от други гласни доказателства и в частност от разказите на свидетелите Г. С., С. Н. и И. С.. Последните двама са дошли в офиса непосредствено след процесните събития, а на първия от тях пострадалият е разказал за случилото се в телефонен разговор. Съпоставката на тези доказателствени източници води до еднозначен извод за пълна синхронност в изявленията на изброените лица. Последното, преценено с последователността и конкретиката в изложението на свидетелите, показва, че правилно първият съд е поставил в основата на доказателствените си изводи разказаното от тях. Не следва да се забравя, че пострадалият е подал сигнал за случилото се още на 15.08.2017 г., непосредствено след станалото, което на собствено основание изключва или най-малкото значително снижава възможностите за инсценировка на събитията във вреда на осъдения.

Тезата на осъдения, че на процесните дата и час е бил с приятелката си П. Б. в жилището, което са обитавали съвместно, стои изолирано в системата на доказателствения материал по делото. Тази теза намира потвърждение единствено в показанията на свидетелката Б.. Последната обаче правилно е преценена от редовните инстанции като заинтересован от изхода на делото свидетел заради интимната ѝ близост с осъдения и заради конфликтите ѝ със „Стоун Фемили Груп“ ЕООД, където тя е работила до преди процесната дата. Именно съмненията за финансови злоупотреби, разкрити в някаква степен от пострадалия, са в основата на прекратяване на работното правоотношение на свидетелката Б. с дружеството. Правилно те са изведени и като мотив за действията на осъдения срещу пострадалия Н. Ш.. Обстоятелството, че към процесната дата свидетелката вече е била депозирала молба за напускане на местоработата си /л. 113, л. 114 от н.о.х.д. № 144/22 на СГС/ с нищо не променя направените изводи, а напротив – затвърждава ги, доколкото подкрепя твърдението на пострадалия за разрыв в отношенията между Б. и досегашния ѝ работодател.

Показанията на свидетелката Б. правилно са прецени за недостоверни и в контекста на съпоставката им с обясненията на самия подсъдим. Между двете гласни доказателства има съществени противоречия относно това дали и в кой момент свидетелката е съобщила, че е обект на сексуални закачки от пострадалия. Това обстоятелство стои привидно встрани от главния факт, но тъй като и осъденият, и неговата приятелка го посочват като възможен мотив за изфабрикуване на обвинението срещу С. на него апелативният съд отделя специално място. Правейки го, констатира, че по отношение на това обстоятелство в обясненията на С. и в показанията на свидетелката има съществено противоречие – Б. твърди, че е съобщила на приятеля си за сексуалното посегателство много преди процесната дата, като той я посъветвал да не подава сигнал срещу пострадалия, а подсъдимият заявява, че е научил за тези обстоятелствата едва след процесните събития. Вярно е, че по делото има данни за образуване по сигнал на Б. наказателни производства срещу свидетели по делото, ангажирани с предишната ѝ месторабота, но всички тези сигнали са подадени след образуване на настоящото производство, не са доведени до край, а по едно от тях дори има отказ на прокурора за образуване на наказателно производство /л. 135 от н.о.х.д. № 2979/2018 г. на СРС/.

Инстанциите по същество правилно са поставили в основата на доказателствените си изводи протокола за разпознаване на подсъдимия. От формална гледна точка протоколът отговоря на разпоредбите на чл. 169-171 от НПК, а разпитите на поемните лица В. Т. и Х. И. само затвърждават тези изводи, защото показват, че разпознаването е проведено при спазване на изискванията на процесуалния закон. Невярно е твърдението в искането за възобновяване, че в съдебната фаза поемните лица са потвърдили формалното си участие в процесуално-следственото действие. Напротив – разпитът им пред районния съд, включително и прочетените на основание чл. 281, ал. 4 от НПК показания от досъдебното производство, установяват, че поемните лица са били ангажирани в нужната от закона степен в действието по

разпознаване. Достатъчно в тази връзка е да се посочи изявлението на поемното лице Х. И., който в съдебно заседание еднозначно заявява следното: „Аз съм подписал протокола за разпознаване, защото той не е в противоречие с това, което съм видял“.

Вярно е, че в съдебно заседание на 11.6.2019 г. при единна позиция на страните и повереника районният съд е заличил в качеството на свидетели поемните лица В. Т. и Х. И.. Вярно е, че в съдебно заседание на 9.12.2019г. двамата са били разпитани като свидетели, без с нарочно определение да са допуснати отново като такива. Несъмнено процесуалната прецизност е изисквала да бъде сторено точно това, като съдът мотивира защо се налага непосредствен разпит на лица, които веднъж е приел, че не са му необходими за разкриване на обективната истина. Не може да не бъде отбелязано обаче, че въпреки изразената позиция за заличаване на свидетелите в следващо съдебно заседание защитникът на осъдения е поискал поемните лица все пак да бъдат призовани, за да се съпостави казаното от тях с обясненията на подсъдимия. Едновременно с това разпитът на поемните лица в съдебното заседание на 9.12.2019г. е протекъл при пълно спазване на изискванията на процесуалния закон – със снемане на самоличност, с разясняване на права и отговорности, с разпити за обстоятелства, част от главния факт, с използване на процесуалната техника по член 281 от НПК и не на последно място с осигуряване възможност на всички страни и повереника да зададат своите въпроси към тях. При това положение и с оглед факта, че поемните лица по принцип са допустими свидетели, допуснатото от първия съд нарушение не може да се приеме за съществено и за такова, което е накърнило правата на осъдения.

Осъденият твърди, че протоколът за разпознаване е негодно доказателствено средство, тъй като преди извършване на действието той и пострадалият Ш. са се познавали, т.е. разпознаването е било лишено от основание. Твърдението на осъдения има едностранен характер и противоречи на показанията на пострадалия, който заявява, че е знаел осъдения по име и като приятел на св. Б., но преди процесната дата не е бил контактувал с него. Поради това, като са използвали процесуалния инструмент на чл. 169 и сл. от НПК, органите на досъдебното производство са постъпили правилно.

Като процесуални нарушения с несъществен характер, нерелевантни върху правото на защита на осъдения, апелативният съд преценява и следващата група нарушения, посочени в искането за възобновяване. Те се свеждат до твърдения за нарушение на член 281, ал. 7 от НПК, на член 280, вр. с чл. 277, ал. 3 и ал. 4 от НПК и неизискване на лично становището на осъдения по повод приемане на СППЕ по делото. Вън от съмнение е, че подсъдимият е самостоятелна страна в производството /арг. чл. 253 от НПК/. Като самостоятелна и задължителна страна, независимо от обстоятелство дали е представляван от служебен или избран по негов избор адвокат, подсъдимият следва да упражнява правата си самостоятелно. Това включва разясняване на разпоредбата на чл. 281, ал. 7 от НПК и изслушване на личното му становище по въпросите за допускане, събиране и проверка на доказателствата. В упоменатите в искането за възобновяване случаи

действително е налице нарушение на чл. 281, ал. 7 от НПК /при приобщаване показанията на св. Ш. и св. Б. от досъдебното производство/ и действително подсъдимият не е запитан за личното си становище по приемане на една от експертизите по делото. Едновременно с това във всички тези случаи подсъдимият се е намирал в съдебно заседание и е бил представлява от двама защитници, които като негови процесуални представители са изразявали позиция по действията, без от протокола да е видно, че осъденият е възразявал срещу това. Частичното прочитане на показанията на свидетеля Ш. от досъдебното производство освен това е станало по изрично искане на един от неговите защитници – адв. Д., като осъденият в лична позиция се е присъединил към него. Ето защо не би могло да се приеме, че коментираните процесуални нарушения са довели до ограничаване на процесуалните права на С., те са с несъществен характер и на самостоятелно основание не биха могли да доведат до възобновяване на производството.

Констатацията е относима и спрямо твърденията за нарушение на член 280, вр. с чл. 277, ал. 3 и ал. 4 от НПК. Процесуалният закон предвижда определена поредност, в която страните и съдът задават въпросите си към допуснатите свидетели и при нея, ако свидетелят е поискан от защитата, както е в случая със сочения в искането за възобновяване свидетел И. С., питанията би трябвало да започнат от защитника адв. Т.. Прецизността изисква да се отбележи, че от протокола от проведеното на 11.06.2019 г. съдебно заседание не би могло да се направи извод, че тази поредност не е спазена, доколкото въпросите на страните и съда не са протоколирани. Дори обаче твърдението на осъдения да е вярно и поредността на задаване на въпроси да е била нарушена, това с нищо не е накърнило правата на осъдения и на неговите защитници, които са имали възможност и са отправили собствени питання към свидетеля. Последното се потвърждава от протоколираните техни изявления преди финала на разпита, с които са изразили позицията си, че нямат повече въпроси към свидетеля.

Не се възприема от състава на САС твърдението в искането, че правото на защита на подсъдимия е било накърнено, тъй като в едно от съдебните заседания /това от 9.12.2020 г./ му е отказано да даде обяснения. Най-напред следва да се посочи, че възползвайки се от законоустановеното си право, още преди тази дата – в съдебното заседание на 22.11.2019 г. - осъденият е дал подробни обяснения, в които е изложил своята позиция по предявеното обвинение. Вярно е, че в края на съдебното заседание на 9.12.2020 г. е протоколирана позиция на защитата, че С. желае да даде обяснения. От така протоколираното изявление не може да се направи еднозначен извод дали осъденият е пожелал да даде обяснения в това заседание или по принцип е поискал да го стори преди приключване на производството. Това е така, защото след обсъденото вече изявление на защитата следват изявления на страните и становище на съда за отлагане на делото без противопоставяне на присъстващите лица и след съгласуване на техните служебни и лични ангажименти, с отбелязване в протокола, че съдебното заседание е приключило в 17.05 часа. В първото проведено след 9.12.2020 г. съдебно заседание на осъдения е предоставена възможност да даде обяснения и той

изрично е отказал да стори това, обявявайки, че ще изрази позицията в хода по същество. Преценени в съвкупност тези обстоятелства налагат извод, че правото на защита на осъдения не е било накърнено, той е имал възможност и е дал обяснения пред съда, а отлагането на заседанието на 9.12.2020 г. преди той да даде обяснения е станало без противопоставяне на присъстващите в залата лица, сред които той и неговите защитници.

Не може да бъде възприето за основателно твърдението в искането, че районният съд не е направил задоволителен правен анализ и не е изложил собствени юридически доводи по отношение на доказаността на заканата с убийство. Решаващият съд е изпълнил задълженията си за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото. Чрез оценка на наличните гласни и писмени доказателства и доказателствени средства и експертизи в хода на първоинстанционното съдебно следствие са били изяснени всички относими обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно формулираното обвинение. Тези доказателства са оценени при спазване на формалната логика и са обосנוвали изводите за това какви конкретни действия е извършил осъденият Б. С., как, кога и по какъв начин той е осъществил състава на престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК. Правните изводи на първия съд са били споделени и доразвити от втората инстанция /чийто акт всъщност е предмет на контрол в процедурата по възобновяване/, която също е дала своя обосновка за обективната и субективна съставомерност на стореното от С..

В обобщение - Софийският апелативен съд не констатира допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, поради което прие, че не са налице основния за възобновяване на делото с отмяна на влязлата в сила присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

4. По отношение на искането по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, свързано с неправилно приложение на материалния закон.

Искането в тази част е основателно.

Осъденият Б. С. е признат от двете редовни съдебни инстанции за виновен в това, че на 15.08.2017 г. се е закарнал с убийство на Н. Ш. и това закарване е възбудило основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК.

Посочените в обвинителния акт закарнителни действия се свеждат до вербална и физическа деятелност от страна на осъдения към пострадалия, изразяваща се в:

- насочване на отвертка;
- хвърляне на стол;
- изричане неколкократно на думите: „Внимавай, поръчан си!“.

По убеждение на апелативния съд нито една от тези прояви не обективира състава на закана с убийство, защото пряко/или косвено не насочва към подобно намерение. Хвърлянето на стол и насочването на отвертка към пострадалия не обективират осъществяване на решение за убийство, а единствено за физическа разправа. Същият извод може да бъде направен и по отношение на словния израз: „Внимавай, поръчан си“. Макар и натоварен със застрашителен потенциал, инкриминираният израз не сочи за отправена закана с убийство. Изразът „поръчан си“ по етимологичното си значение означава казвам, възлагам на някого да изпълни определена задача. В разговорен смисъл думата се използва със сходна конотация и в контекста на заръчване на някого да направи нещо срещу теб или твой близък. Преценявайки възможните различни аспекти на „поръчката“, която може да е свързана с физическо посегателство срещу пострадалия или негов близък, с проследяване на някое от тези лица, със закана срещу имота на пострадалия или неговия близък, този състав не приема, че изразът насочва пряко, несъмнено и еднопосочно към закана с убийство. Такъв извод не би могъл да бъде направен и след анализ на съвкупните действия на осъдения срещу пострадалия от процесната дата. Вярно е, че тези действия са неприемливи, довели са до смут, уплаха и тревога у пострадалия и убеждение, че закана би могла да бъде изпълнена, което е изводимо от показанията на пострадалия и от заключенията на двете съдебно психолого психиатрични експертизи. Това обаче не означава, че посочените от прокуратурата и възприети за случили се от инстанциите по същество вербални и физически действия на осъдения представляват закана с убийство по смисъла на член 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК. Замерянето със стол, насочването на отвертка, както и изреча „Внимавай, поръчан си“ обективират състава на закана по основния състав на член 144, ал. 1 от НК, доколкото чрез тях устно и чрез действие осъденият е демонстрирал намерение за извършване на престъпление против личността на пострадалия, без то да се е разгърнало до закана с убийство. Предвид обстановката, времето, мястото и начина на отправяне на закана – сутринта, на работното място на пострадалия, в отсъствие на други лица, и с оглед психичното състояние на дееца, който видимо е бил емоционално превъзбуден, у пострадалия Н. Ш. не само е имало възможност да възникне основателен страх от осъществяване на закана, но той и действително се е уплашил от действията и думите на осъдения.

От субективна страна интелектуалният момент е включвал съзнание у дееца, че отправя заплахата с престъпление срещу личността на пострадалия, съзнание, че закана се възприема от него и че у жертвата може да възникне основателен страх за осъществяване на престъплението. Налице е и волевият момент в умисъла, тъй като цялото поведение на осъдения показва, че той е имал за цел заплахата да бъде възприета от пострадалия и той да изпита страх от нейното осъществяване.

Отсъствието на квалифициращия признак по алинея 3 на член 144 не е пречка в процедурата по възобновяване апелативния съд да обсъди обективните и субективни признаци от състава на престъплението по чл. 144, ал. 1 от НК и след като приеме, че те са налице да възобнови наказателното

производство, да измени въззивното решение, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и да осъди С. по по-лекото обвинение. Процесуалните основания за това се съдържат в текста на чл. 425, ал. 1, т. 4 от НПК, а преквалификацията е в интерес на осъдения, тъй като предвиденото за престъплението по чл. 144, ал. 1 от НК наказание /до три години лишаване от свобода/ е значително по-леко от онова, с което се наказва закана с убийство по член 144, ал. 3 НК /до шест години лишаване от свобода/.

Вярно е, че съгласно чл. 161 от НК престъплението по член 144, ал. 1 от НК е от частен характер, то не се преследва по реда на публичното обвинение, а пред първата съдебна инстанция не е предприето изменение на обвинението по реда на чл. 287, ал. 5 от НПК. Едновременно с това пострадалият Н. Ш. е бил конституиран по делото като частен обвинител и с цялото си процесуално поведение пред първата, пред въззивната, а и пред настоящата извънредна инстанция, е демонстрирал процесуална активност и желание за постановяване на осъдителна присъда по отношение на подсъдимия за деянието, инкриминирано с обвинителния акт. От друга страна, инкриминираната с обвинителния акт фактическата обстановка е останала непроменена и като такава е била възприета от двете редовни съдебни инстанции. Апелативният съд приема, че процесът по събиране и оценка на доказателствата не е бил опорочен и въз основа на него редовните инстанции вярно са изградили фактическите си изводи. Погрешна е единствено дадената от тях правната квалификация на деянието, но самото деяние по фактическите си признаци остава непроменено. Поради това, макар формално пред съдебните инстанции да не е била изпълнена процедурата по чл. 287, ал. 5 от НПК, неотклонната позиция на частния обвинител пред редовните и извънредна инстанции за осъждане на С. за извършеното спрямо него престъпно деяние, позволява произнасяне от САС по престъплението по чл. 144, ал. 1 от НК. /В тази насока са *Решение № 383/25.09.2012 г. по к.н.д. № 1074/2012 г. на ВКС, 2 н.о., Решение № 182/30.03.2010 г. по к.н.д. № 70/2010 г. на ВКС, 2 н.о., Решение № 154/12.06.2013 г. по н.д. № 326/2013 г. на 3 н.о., Решение № 119/31.03.2015 г. по к.н.д. № 44/2015 на ВКС, 2 н.о., Решение № 12/2013 г. по в.н.о.х.д. № 410/2012 г. на САС, НО, 8 състав/.*

Това произнасяне не влиза в колизия с решенията на ЕСПЧ по делото П. срещу България и по делото Ж. срещу България, в които е прието, че националните власти са допуснали нарушение на член 6, § 3, б. „а“ и б. „б“ от Европейската конвенция за правата на човека. За разлика от случаите по тези дела, в настоящата хипотеза осъденият Б. С. е информиран подробно за същността и причината на обвинението, за което САС приема, че има юридическа обезпеченост /обвинението по чл. 144, ал. 1 от НК е частен и значително по – лек случай на престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК/, в двете редовни инстанции на осъдения е осигурено достатъчно време за подготовка на защитата по предявеното обвинение, в което имплицитно се съдържа и онова, по което САС счита, че следва да има осъждане, като отделно от това в съдебно заседание на 18.01.2023 г. по практичен и разумен начин /вж. § 28 от решението по делото Ж. срещу България/ му е предоставена възможност да изрази позиция освен по закана с убийство и по всякакъв друг вид закана,

осъществена спрямо пострадалия Н. Ш. на сочените от обвинението дата, място и начин.

Предвид горните съображения, САС приема, че осъденият е бил информиран подробно за естеството и причината на обвинението срещу него, наясно е бил с процесуалната позиция на частното обвинение и осъждането му за престъплението по член 144, ал. 1 от НК не го лишава от справедлив процес по смисъла на член 6, § 3 от ЕКПЧОС.

Въз основа на изложените съображения САС прие, че деянието, извършено от Б. С. представлява закана по основния състав на член 144, ал. 1 от НК, а не по член 144, ал. 3 от НК, както са приели градският и окръжният съд.

5. Неправилното приложение на материалния закон от редовните инстанции е довело до неприлагане на **чл. 78а от НК** от тях. Материално правните основания за приложение на чл. 78а от НК са налични, доколкото С. е неосъждан - от приложената по делото справка за съдимост е видно, че съдебното му минало е необременено. Спрямо него не са прилагани и санкции по реда на чл. 78а от НК. С престъплението по чл. 144, ал. 1 от НК не са причинени имуществени вреди. При доказаната съставомерност на това престъпление законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода до три години. Изброените обстоятелства налагат безспорния извод, че в конкретната хипотеза спрямо осъдения Б. С. са налице основанията на чл. 78а от НК и същият трябва да бъде освободен от наказателна отговорност с прилагане на административно наказание – глоба от 1 000 до 5 000 лева. Конкретният размер на глобата апелативният съд съобрази с характеристиките на самата закана, която включва вербални, но и физически действия, с факта, че заканата не само е могла, а и реално е предизвикала у пострадалия основателен страх за осъществяването ѝ, както и с трудовата ангажираност на осъдения, който полага обществено полезен труд.

Ръководейки се от чл. 78а от НК и от гореизброените обстоятелства, които характеризират личността на дееца и деянието, САС прие, че са налице основания за възобновяване на посоченото в искането наказателно дело, за преквалификация на деянието по чл. 144, ал. 1 от НК и за освобождаване на осъденото лице Б. С. С. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 2 000 лева. В посочените предели административното наказание в пълна мяра би изпълнило целите по чл. 36 от НК.

По тези съображения, настоящият състав намира, че в пределите на възложената при извънредния контрол по реда на възобновяването компетентност по реда на чл. 425, ал. 1, т. 3 от НПК, следва да възобнови наказателното дело, като преквалифицира деянието в такова по чл. 144, ал. 1 от НК и на основание чл. 78а от НК освободи от наказателна отговорност осъдения С. с налагане на административно наказание глоба в размер на 2000 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 425, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, САС, Наказателно отделение, 6 състав

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА в.н.о.х.д.№ 144/2022 г. на СГС, НО, 15, като **ИЗМЕНЯВА** постановеното по същото дело въззивно решение №407 от 16.06.2022 г. и преквалифицира деянието в такова по чл. 144, ал. 1 от НК, освобождава осъдения Б. С. С. от наказателна отговорност и на основание чл. 78а от НК му налага административно наказание ГЛОБА в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения в останалата част.

Решението е окончателно.

За издаденото решение да се уведомят страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____